

CRISTOF YVORÉ
Hommage

CRISTOF YVORÉ

Met 'Homage' wil Zeno X Gallery een bijzonder kunstenaar eren die veel te jong van ons heen is gegaan. Cristof Yvoré (1967-2013) overleed op maandag 2 december 2013. Hij werkte aan een nieuwe solotentoonstelling voor de galerie maar kon deze helaas niet voltooiën. In 'Homage' worden recente werken en schilderijen uit diverse periodes samengebracht. Zo worden verschillende facetten van zijn oeuvre belicht. Er is ook een film te zien van David Dupont die Cristof Yvoré volgde in zijn atelier in Marseille. We zijn heel dankbaar voor het mooie oeuvre dat Cristof Yvoré ons nalaaft. Als kunstenaar vertegenwoordigen we Cristof Yvoré reeds sinds 1994. Voor ons is het verhaal nog niet afgelopen.

In mei 2013 organiseerde het FRAC in Provence-Alpes-Côte-d'Azur in Marseille een solotentoonstelling met Cristof Yvoré in Lurs (FR). Enkele maanden nadien volgde een tweede solotentoonstelling in het Museo d'Arte Contemporanea Villa Croce in Genua (IT). Naar aanleiding van beide tentoonstellingen, werd er een omvangrijke overzichtscatalogus gepubliceerd. FRAC PACA verwierf vorig jaar drie schilderijen van Cristof Yvoré. Naar aanleiding van zijn overlijden presenteren ze deze werken van 14 tot 30 maart in het museum om hem eveneens te herdenken.

De Archetypische Schilderijen van Cristof Yvoré

Toen ik de schilderijen van Cristof Yvoré voor het eerst gereproduceerd in een kleine catalogus zag, was mijn spontane reactie een gevoel van afwijzing. Wat kon mogelijk de bedoeling zijn om kleine, ogenschijnlijk ouderwetse stilleven, die niet zo goed in een tweedehandswinkel te vinden zijn, te creëren? Waarom die obsessieve aandacht voor onbelangrijke en neutrale onderwerpen? Toch was er iets in deze beelden die hen uniek maakte. Ik weet niet of het hun pasteuze schilderkunstige présence was of de vage metafysische sfeer die ze opriepen, maar ze bleven in mijn verbeelding hangen, levendig in mijn geheugen, als een soort open vraag over wat schilderkunst al dan niet kon zijn.

Ik besloot dat ik de werken in het echt moest zien om mezelf te bevrijden van hun beklievende aanwezigheid en plande daarom een bezoek aan de studio van Cristof Yvoré. Het bleek een verlichtende ervaring te zijn: ik werd verleid en ging helemaal op in een reeks stilleven en abstracte ruimten, waarbij mijn aandacht vooral naar de verf zelf werd getrokken, hoe ze vormen definieerde doorheen de kleurnuances, hoe ze een gesloten universum creëerde waarin leegte werd uitgedrukt door het volume van de verschillende objecten, hoe de superpositie van meerdere toetsen pigment niet expressionistisch of instinctief bleek te zijn maar eerder afgemeten en nauwkeurig, in staat om objecten en ruimtes te definiëren.

Deze kleine en middelgrote doeken waarop meerdere lagen verf zijn aangebracht tot een niveau van totale verzadiging hebben niets moderns, digitaal of fotografisch. In plaats daarvan lijken ze buiten de tijd te bestaan, alsof hun aanwezigheid het idee van een voortschrijdende ontwikkeling in de kunstgeschiedenis in vraag stelt. De schilderijen van Cristof Yvoré beelden vazen met bloemen, hoeken van kamers, ballonnen aan het plafond, lege borden, potten of kruiken, close-ups van fruit of groenten uit die gewoon hun plaats in het doek innemen en elk spoor van menselijke aanwezigheid of verhaal ontkennen; architectonische non-plaatsen en stilleven, in die mate geconsumeerd door de beeldcultuur dat ze een constant gevoel van déjà-vu oproepen. De verrijnde balans tussen de compositielementen en de dissonantie in de keuze van kleur en textuur maakt, samen met de anonieme aard van de beelden, dat zij voor elke toeschouwer verworven herinneringen, non-onderwerpen die reeds in ons onderbewustzijn bestaan, worden. Dit heeft niets te maken met een of andere esoterische of mysterieuze visie, maar met het feit dat Yvoré vanuit het geheugen beelden schildert van niet-specifieke, vaak anonieme plaatsen of stilleven, ontdaan van alle specifieke details of verhalende elementen.

Yvoré praat met tegenzin over de oorsprong van zijn werk, dat zich op coherente wijze in het domein van de figuratie heeft ontwikkeld sinds het begin van zijn carrière. 'Het proces van het maken van elk schilderij is vrij lang; ik herdenk de figuur en de achtergrond meerdere malen en laadt ze met opeenvolgende dikke lagen verf. Door het zo buitensporig aanbrengen van de verf loop ik het risico dat elk schilderij op ieder moment tot een dikke korst kan verworden. Ik speel met de mogelijkheid om tot aan de grens te gaan waarbij dewelke alles een puinhoop wordt. Na het bereiken van die lijn kan ik beslissen om helemaal opnieuw te beginnen of gewoon door te gaan.'

Zijn werk toont een diepe kennis van de geschiedenis van de schilderkunst, en tal van formele referenties. Maar zelfs al kan Cristof Yvoré's werk geanalyseerd worden door de lens van de kunstgeschiedenis, dan nog is het belangrijk om zijn doeken te contextualiseren binnen de kunst die vandaag wordt geproduceerd.

De geschiedenis van de schilderkunst in het zuiden van Frankrijk en in het bijzonder het erfgoed van Cézanne's 'constructieve penseelstreken' van pure kleur kunnen vernoemd worden als referenties in het werk van Yvoré, maar toch vind ik het belangrijk om zijn artistieke productie in verband te brengen met de ontwikkelingen van de begin 20e-eeuwse Italiaanse schilderkunst (Pittura Metafisica, Novecento Italiano) om de complexe aard van zijn werk te begrijpen. Daar waar de verleidelijke en prachtige schilderijen van Giorgio Morandi ontstaan uit nuances van semi-kleuren, door een unieke eenheid tussen ruimte en objecten, worden Yvoré's werken eerder gekenmerkt door de wezenlijke archaische sculpturale aanwezigheid van zijn objecten die ontstaat – op een manier die herinnert aan de vroege metafysische experimenten van Carlo Carrà – door het contrast van volumes.

Zelfs al kunnen Yvoré's schilderijen gelezen worden als obsessieve, introverte experimenten, los van alle hedendaagse artistieke ontwikkelingen, zijn oeuvre manifesteert zich – na zorgvuldige analyse – toch als een soort post-conceptuele praktijk. Dit wordt duidelijk wanneer zijn stilleven worden vergeleken met Morandi's productie. Daar waar de Italiaanse meester werkte in een claustrofobisch universum waarin de stilleven die hij maakte en obsessief schilderde een existentiële grens voor de definitie van zijn poëzie werden, is Yvoré blijkbaar onverschillig voor de onderwerpen die hij besluit te portretteren. Ik zeg blijkbaar, want ook al valt het niet te ontkennen dat er geen onderzoek naar het onderwerp of thema van zijn schilderijen wordt gevoerd, dan wordt er toch een bewuste keuze gemaakt om anonieme onderwerpen af te beelden. In plaats van beelden te kiezen die op een bepaalde manier geladen zijn met persoonlijke betekenissen of emoties, selecteert Yvoré onbeduidende herinneringen of beter abstracte herinneringen van niet-plaatsen waardoor de praktijk van het schilderen zelf belangrijker wordt dan het eigenlijke schilderij.

Sinds het begin van zijn carrière heeft deze kunstenaar gekozen om te werken als een figuratief schilder, hoewel geen van zijn onderwerpen ook maar enige relevantie hebben in zijn persoonlijke leven of voor onze visie op de werkelijkheid. Zijn schilderijen zijn altijd opgebouwd rond een idee van afwezigheid en leegte: de hoek van een kamer, de gordijnen badend in het zonlicht, de details van een vaas met bloemen, een paar lege borden. Het doek is echter zo dik bestreken met de meerdere lagen verf die hij persoonlijk mengt, dat de leegte wordt tegengesproken door een gevoel van schilderkunstige oververzadiging. Op een zelfde manier roepen zijn doeken een gevoel van claustrofobie op door het weglaten van een horizon die zich mogelijk naar de toeschouwer zou kunnen openen; zijn onderwerpen worden een beetje te dicht naar ons toegeschoven, de hoeken van zijn anonieme kamers zijn doodlopende paden die niet toestaan dat onze blik zich verplaatst of de ruimtes die hij verbeeldt verkent. Deze schilderijen zijn geen ramen die zich openen, maar ruimtes, oververzadigd met materie. Daarom staat de superpositie van meerdere lagen verf metaforisch voor het aantal keren dat deze onderwerpen zijn afgebeeld in de geschiedenis van de westerse kunst. Kan een lege pot of een bloemenvaas nog steeds het onderwerp van een schilderij zijn? De werking van dit werk is fascinerend; wat de toeschouwer onweerstaanbaar in het werk trekt is het feit dat het werk zelf elke vorm van interpretatie weigert.

Er schuilt een diepe tweedeligheid in dit werk, enerzijds is het post-conceptueel in de zin dat het ontstaat vanuit meerdere tegenstrijdigheden die de vraag van wat figuratieve schilderkunst vandaag kan zijn verwoorden, en anderzijds is er de doorwrochte, schilderkunstige aard van de werk, alsook de feitelijke uitvoering van elk schilderij, die de kunstenaar maanden van intense persoonlijke inspanning vraagt. Met een subtiel getemperd palet van grijs tinten, roze, beige en bruin waarin soms tinten van rood of blauw oplichten, lijkt Yvoré te experimenteren op de grens van wat een schilderij is en kan zijn. Het is alsof de modernistische lezing van het reduceren van het schilderij tot een doek en verf verder wordt doorgedreven. Cristof Yvoré lijkt de vraag wat een schilderij in post-conceptuele zin kan zijn te beantwoorden: een schilderij is een schilderij is een schilderij, of beter een schilderij is een schilderij van verf die iets schildert. (Ilaria Bonacossa)

CRISTOF YVORÉ

With the exhibition 'Homage' Zeno X Gallery wishes to honour an extraordinary artist, who left this world too young. Cristof Yvoré (1967-2013) passed away on Monday, December 2, 2013. At the time, he was working on a new solo exhibition for the gallery, but this was unfortunately never completed. 'Homage' brings together recent works and paintings from different periods, allowing the visitor to contemplate different aspects of Yvoré's work. A film by David Dupont which shows the artists at work in his studio in Marseille, can be viewed in the exhibition space. We are very grateful for the beautiful work Cristof Yvoré has left us, after a long collaboration of almost 20 years, since 1994. For us, the story is not over yet.

In May 2013, FRAC Provence-Alpes-Côte-d'Azur in Marseille organised a solo exhibition of Cristof Yvore in Lurs (FR). A few months later, a second solo exhibition was on view at Museum of Contemporary Art, Villa Croce in Genoa (IT). In connection with these two exhibitions, an extensive catalogue was published. FRAC PACA acquired three paintings by Cristof Yvore last year. From the 14th until the 30th of March, 2014 the museum will present these works in commemoration of the artist.

Cristof Yvoré's Archetypical Paintings

When I saw Cristof Yvoré's paintings for the first time, reproduced on a small catalogue, my immediate response was one of dismissal. What on earth did it mean to create small apparently out-dated still-lives, which could have emerged from a thrift shop? Why obsessively focus on insignificant and neutral subjects? Yet there was something in these images, which made them unique. I don't know if it was their thick painterly presence or the vaguely metaphysical atmosphere they evoked, but they would not leave my imagination, and remained alive in my memory, as a sort of open question on what painting could or could not be.

I decided I needed to see the works in real life in order to free myself from their haunting presence. Thus I planned a visit to Cristof Yvoré's studio. It turned out to be an experience of enlightenment: I found myself totally absorbed

and seduced in a succession of still lives and abstract spaces, in which what captivated my attention was the paint itself, how it defined forms through nuances of colours, how it created a closed universe in which emptiness was articulated through the volume of different objects, how the superimposition of multiple brushstrokes of pigment was not expressionist or instinctive but calibrated and precise, capable of defining objects and spaces. There is nothing modern, digital or photographic about these small and medium sized canvases on which multiple layers of paint have been layered to a point of total saturation. Instead they feel suspended out of time as if their very existence could question the notion of a progressive development in art history. Cristof Yvoré's paintings portray vases of flowers, corners of rooms, balloons on a ceiling, empty plates, pots or jars, close-ups of fruits or vegetables that simply exist occupying the canvas and denying any trace of human presence or narrative; architectural non-places and still-lives, consumed by visual culture to such an extent that they evoke a constant sense of déjà-vu. The sophisticated balance between compositional elements and the dissonance in the choice of colours and texture, as much as the anonymous nature of the images allows for them to become, for each viewer, acquired memories, non-subjects that already occupy our unconscious. This is not related to any form of esoteric or mysterious vision but to the fact that Yvoré paints from memory images of unspecific, often anonymous, places or still lives, stripped of any specific details or narrative elements.

Yvoré talks unwillingly about what is the origin of his work, which has coherently developed since the beginning of his career in the field of figuration. 'The process of executing each painting is quite long; I rethink the figure and the background several times and load them with successive thick layers of paint. By applying paint so extravagantly I run the risk that at any moment each painting could deteriorate into a thick crust. I play with the possibility of going as far as the boundary beyond which everything flips over into a complete mess. Having reached that line I can decide whether to start all over again or just to carry on.'

There is in his work a deep knowledge of painting's history, and numerous formal references. Yet even if Cristof Yvoré's work can be analysed through the lens of art history, it is important to contextualize his canvases in the art that is being produced today.

The history of painting in the south of France and in particular Cézanne's heritage of 'constructive brushstrokes' of pure colour can be mentioned as reference for Yvoré's work; yet I feel it is important to relate his artistic production with the developments of Italian early 20th century painting (Pittura Metafisica, Novecento Italiano) to understand the complex nature of his work. If Giorgio Morandi's seductive and beautiful paintings were born on nuances of semi-colours, through a unique unity between space and objects, Yvoré's works are marked by the essential archaic sculptural presence of his objects, which recalling some of Carlo Carra's early metaphysical experiments, develop through the contrast of volumes.

Even if Yvoré's paintings could be read as obsessive, introvert experiments, isolated from contemporary artistic developments, after careful analysis his oeuvre manifests itself as a form of post-conceptual practice. This is clear when comparing his still-lives with Morandi's production. If the Italian master worked in a claustrophobic universe in which the still-lives he created and obsessively portrayed, became an existential limit for the definition of his poetics, Yvoré is apparently indifferent to the subjects he decides to portray. I say apparently because even if it is undeniable that there is no research for the subject or theme of his paintings there is a conscious decision to depict anonymous subjects. Instead of choosing images in some way loaded with personal meanings or emotions, Yvoré singles out insignificant memories or better abstract memories of non-places that allow the practice of painting of become more important than the painting itself.

Since the beginning of his career, this artist has chosen to work as a figurative painter, yet none of his subjects can possibly have any relevance to his personal life or to our vision of reality. His paintings are always articulated around an idea of absence and emptiness: the corner of a room, the curtains bathed in sunlight, the details of a vase of flowers, a pair of empty plates, yet the canvas is so thick with the multiple layers of paint, which he mixes personally, that the emptiness is contradicted by the feeling of painterly over-saturation. Similarly his canvases evoke a sense of claustrophobia due to the fact that there is no horizon that opens up to a viewer, his subjects are shoved a little to close to us; the corners of his anonymous rooms are dead ends that do not allow for our gaze to move or explore the spaces he depicts. These paintings aren't windows that open up but instead spaces over-saturated with matter. Therefore the superimposition of multiple layers of paint metaphorically represents the number of times these subjects have been represented in the history of western art. Can an empty jar or vase of flowers still be the subject of a painting? The mechanism of this work is fascinating as what irresistibly pulls you inside the work is the fact that the work itself refuses any interpretation.

There is a profound dichotomy in the work, which is post-conceptual in the sense that it is born out of multiple contradictions that articulate the question of what figurative painting can be today, but, on the other hand, the elaborate painterly nature of the work, as well as the actual execution of each painting, involves the artist in months of intense personal effort. Working with a subtle toned palette of greys, pinks, beiges and browns in which hues of red or blue occasionally stand out, Yvoré seems to be experimenting on the limit of what a painting is and can be. It is as if the modernist lecture of reducing a painting to canvas and paint is taken one step further. Cristof Yvoré seems to answer the question of what a painting can be in post-conceptual mode: a painting is a painting is a painting, or better a painting is a painting of paint that paints something. (Ilaria Bonacossa)

GALLERY 3

Untitled
2013
135 x 110 cm
oil on canvas

Untitled
2013
86 x 80,5 cm
oil on canvas

Untitled
2013
70,5 x 70 cm
oil on canvas

Untitled
2013
132 x 156,3 cm
oil on canvas

Untitled
2013
104 x 90,5 cm
oil on canvas

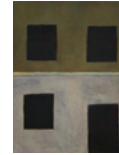
Untitled
2013
170,5 x 190,5 cm
oil on canvas

Untitled
2013
40 x 30 cm
oil on canvas

Untitled
2013
40 x 30 cm
oil on canvas

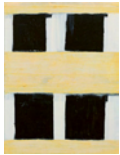
Untitled
1995
35 x 27 cm
oil on canvas

Untitled
2013
32,5 x 40 cm
oil on canvas

L'eau bouillante
1997-1999
46 x 38 cm
oil on canvas

Untitled
2013
42,5 x 30,5 cm
oil on canvas

Mississippi
1998
65 x 54 cm
oil on canvas

Untitled
2013
40,5 x 33,5 cm
oil on canvas

Untitled
1998
38 x 46 cm
oil on canvas

Untitled
2013
35,5 x 35,5 cm
oil on canvas

Untitled
2002-2003
85,5 x 121 cm
oil on canvas

GALLERY 4

Un Lapin
1993
25 x 40 cm
oil on canvas

Untitled
2003
79 x 55 cm
oil on canvas

Le tapis d'Edward
1993
33,5 x 31 cm
oil on canvas

Untitled
2005
66 x 69,5 cm
oil on canvas

Untitled
2005
82 x 62,5 cm
oil on canvas

ZENO X GALLERY

FRANK DEMAEGD

MARCH 2 - APRIL 12, 2014

OPEN WEDNESDAY TILL SATURDAY 1-5 PM

ZENO X GALLERY · GODTSSTRAAT 15 · 2140 ANTWERP BORGERHOUT · BELGIUM
TEL: +32 3 216 16 26 · FAX: +32 3 216 09 92 · INFO@ZENO-X.COM · WWW.ZENO-X.COM